

за мене нѣма.

Еф. Не говори тъй, милостиво чедо, на много-страдална България! Скръб-
тъжа на единъ човѣкъ, колкото тежка да е - по лека е тя отъ грозната
участь на единъ цѣлъ народъ !

ра. ... И ти ли, свети старче, говоришъ тъй ! Нѣкога и азъ мислѣхъ тъй
но сега !.

ф. Само този, комуто бѣдитѣ сѣ посрѣбрили прѣждеврѣменно главата мо-
же да разбере твоята непоносима скръбъ, оскърбено чедо. Но и само той
може да ти каже, че твоята тѣга въ сравнение съ онова, което виси като
смъртъ на главата на всички ни, е тъй малка : както е копката дъждовна
въ морето; както е пѣсчинката въ цѣла пустиня.

ра. Да се говори това на мене... Да го говоришъ ти, свети отче !

ф. Говоря не азъ, а сърдцето, което до забрава обича България. Само кой-
то дълбоко обича, би могълъ... слушай, милостива княгининно : всичко човѣш-
ко е врѣменно; всѣка скръбъ по изгубено щастие е като роса, до трае до
изгрѣвъ слънце; тя е като мѣхъ на пукалчето, който се прѣсва на хля-
ди праменца, щомъ го подухне вѣтрецъ; то е като свѣжинка, която ведна-
га се разтопя, щомъ я лѣхне топлинка.. Само родината е вѣчна ; само за
нея жертвитѣ сѣ безцѣнни ! нейната скръбъ е необятна, като небето, бездъ-
но като морето; неизчерпаема като слънцето...

ра. А азъ чувствавамъ, че нѣма по велика печаль отъ тая на невинната
душа, когато я оскърбятъ незаслужено; нѣма жертва по велика азъ тази,
която Драгомиръ стори за България - и за туй той да получи таква вѣд-
мездие !... Ехъ... Защо... Защо?... азъ махвамъ ръка на всичко !

И ако протѣгнатъ къмъ тебе рѣцѣ ония, които само въ тебе могатъ да се
надѣватъ ! .. И ако прѣзъ сълзи почнатъ да се молятъ - нема великодуш-
ната княгиня ще откаже ?.

ра. Защо тия въпроси ?

Еф. И когато видишъ въ пламъци родна стрѣха, подъ чиито покривъ сѣ прѣ-
живени мили дѣтски дни ! И когато виждамъ, че по тия свещени мѣста ще
бѣде всичко разорено и нѣма да остане камѣкъ на камѣкъ !... Боже мой:
и потоци ^{крѣви} ще потекатъ на родни братя ! и дѣда въ майки ще проплачатъ -
дѣда на родни сестри ! Не ще ли се свие твоего състрадателно сърдце ? и
не ще ли се разкъса душата, ви която всички виждатъ избавителката си ?

ра. / Вмислена, слуша и свива вѣжди отъ мъка /

Еф. / Увлеченъ / А бурята иде ! чува се какъ падатъ дѣби вѣковни; какъ се
рушатъ непохѣтни канари - и нѣма да остане камѣкъ на камѣкъ ; и ще се